

Як народжується сила

Олег Паламарчук

Байстриук без роду-племені, він імені не мав. Кожен звав його, як хотів, а найчастіше до нього зверталися "бидло". Жив нинішнім днем, про майбутнє не думав — у хлопця його не було. Все, що одержував за підневільну працю, байстриук відносив у шинок і там пускав, як за вітром. Вино — це була його єдина втіха, у чарці він топив свої сльози. Животів, не бачачи ні просвітку, ні краю нужді.

Якось на світанку його розбудив барабанный дріб. Схопився байстриук, вибіг на вулицю. Битим шляхом вели закутого у кайдани в'язня. Обіч дороги стояли люди і нищечком хрестилися. В'язень ні на кого не звертав уваги. Здавалося, він і не бачить, і не чує. Бо люди — ані пари з уст — мов та кам'яна стіна.

— Кого ведуть? — запитав байстриук.

— Опришка, за народну правду постраждав, — шепнули йому.

В'язень зненацька зупинився, його погляд ковзнув по мовчазній людській стіні.

— Жвавіше! Рухайся! — закомандував жандарм і пустив у роботу нагайку.

У байстриука щемливо стислося серце. На очах виступили сльози. Він не раз чув у церкві від попів трагічну історію про самопожертвування во ім'я щастя на землі. "Невже і вдруге розіпнуть Христа? Щоб потім було кого оплакувати? Ні, не діждетесь ви моїх сліз!" — клекотіло в душі байстриука. І раптом він відірвався від німої людської стіни:

— Стійте, кати! Не дозволю!

Ніхто не підтримав його благородного пориву. Люди тільки лишній раз перехрестилися, прошепотіли "свят-свят-свят" та й відвернулися. А байстриука також заковано було у кайдани.

Тепер ішли вони поряд, тільки в'язень гордо дивився поперед себе, обличчя його сяяло.

— Ти чого радієш? — дивувався байстриук.

— Ще кілька хвилин тому назад я був безнадійно самотнім. Тепер у мене є товариш, нас двоє. Отже, і сил у мене вдвічі більше, — відповів йому опришок.

На душі байстриука полегшало, наче сила його теж подвоїлася.